

10 000 ÓRA

AVAGY MITŐL FOSZTOTT MEG AZ ÁLLAMI OKTATÁS

TÁBORSZKI BÁLINT

10 000 óra, avagy mitől fosztott meg az állami oktatás

Malcolm Gladwell *Outliers* című könyvében úgy érvel, hogy 10000 órányi megerőltető gyakorlás szükséges ahhoz, hogy az ember bármilyen mesterségben kezdőből világszínvonalú mesterré váljon.

Való igaz, hogy kellő gyakorlással bármilyen képesség elsajátítható. Különböző tapasztalatok különböző idegi összeköttetéseket hoznak létre az agyban, és a tapasztalatoktól függően bizonyos idegi kapcsolatok megerősödnek, míg mások elsorvadnak. Ezt nevezik neuroplaszticitásnak, mi szerint minden tevékenység során megváltozik az agy szerkezete és hasonlóan bármilyen izomhoz, megerősödnek a tevékenység során használt idegi kapcsolatok. Rüdiger Gamm kezdetben képtelen volt teljesíteni az alapvető iskolai matematikafeladatokat, amíg kellő gyakorlással a világ egyik leghíresebb fejszámoló művészevé vált.

Hogy valóban 10000 órányi gyakorlás szükséges-e egy mesterség legteljesebb elsajátításához, azt a mai napig vita övezi. Számos kihívója akadt Malcolm Gladwell érvének. Meggyőző ellenérv, hogy a szükséges időbefektetés mértéke nagyban függ a célterülettől: a művészetekben, a logikában vagy bármilyen olyan területen, ahol a siker kulcsa a szabályok pontos tisztelete, jóval fontosabb a gyakorlás, mint például a szórakoztatóiparban. Egy [Business Insider](#) cikk a Sex Pistols példáját hozza fel, akikről valóban elmondható, hogy távol álltak a vállalkozás vagy a zeneművészet teljes elsajátításától, mégis elsőprő sikereket értek el. Természetesen erre válaszolhatnánk, hogy a Sex Pistols sikere - bár bizonyos értelemben vállalkozói siker volt, hiszen sikeresen eltalálta a fogyasztói keresletet - csupán a véletlen következménye, és Johnny Rotten képtelen volna megismételni azt az elsőprő sikert,

ELLENPROPAGANDA

A személyes és politikai szabadság tudástára

amit akkor - csupán a múlt szerencsésének máig tartó hullámain lovagolhatna.

Egy másik, jóval meggyőzőbb ellenérv, hogy az ember igen jelentős sikereket elérhet már 20-30 óra gyakorlás után is. A legnehezebb és a legnagyobb kihívásokkal teli útszakasz bármilyen mesterségben pontosan ez az első 20-30 óra, hiszen az ember egy teljesen ismeretlen utat kezd el járni. Az ember egész egyszerűen elkeseredik és elveszettnek érzi magát az új információk végtelen óceánjában. Nem tudja, hogyan kezdjen hozzá feladatának, folyton hibázik és téveszt, és gyakorlása eredménye szabályszerűen minősíthetetlen. Ezen a pszichológiai feszültségen igen kevesen jutnak át sikerrel, de akik mégis, azok 20-30 óra gyakorlás után már viszonylag kellemesen és simán evezhetnek előre, élvezve tevékenységük egyre lenyűgözőbb sikereit.

Ennek igazát életem során számos esetben tapasztaltam. De akárhogy is, a következő mindenképp elmondható: ha az ember valóban szeretne szakmai sikereket elérni, továbbá sikerét nem a szerencsének, hanem a folyton megismételhető szaktudásának szeretné köszönni, elkerülhetetlenül órák százait - akár ezreit - kell gyakorlással, ismeretszerzéssel, fejlődéssel töltenie. Hosszú viták folyhatnak arról, pontosan mennyi idő kell, hogy az ember egy szakma világszínvonalú mesterévé váljon, de azt vitán felül megállapíthatjuk - már csak a fentebb említett idegtudományi tényekből következtetve - hogy szükség van egy bizonyos - még hozzá jelentős - mennyiségű gyakorlásra a felemelkedéshez.

A sikeres ember soha nem születik, és igen kevés esetben köszönheti sikerét a tiszta szerencsének: a siker kulcsa a kitartó munka és önfejlesztés.

Viszont mivel az idő is szűkösen áll a rendelkezésünkre, mivel egy időegység alatt egyszerre csak egy bizonyos cselekvést végezhetünk el, bölcsen kell vele gazdálkodnunk. Az ember egyszerűen nem élhet azzal a lehetőséggel, hogy egy életében egyszerre lesz világhírű zongoraművész, hatalmas elméleti lépéseket tevő erkölcsfilozófus és közgazdász, milliárdos ingatlanfejlesztő, három gyermekét

otthontanító szülő, terapeuta, tanár, író, hegymászó és vadászpilóta. Választások előtt állunk és minden választás együtt jár a végtelen számú alternatív életről való lemondással.

Továbbá, az idő véges számú, vissza nem szerezhető jószág. Nem vagyunk képesek időt vásárolni. Adott számunkra - remélhetőleg - kilencven-száz év, és (hacsak nem szabadulnak fel életünk vége előtt a piacok és nem éljük át az ebből következő történelmi mértékű technológiai robbanást) nem áll lehetőségünkben hozzájutni több időegységhez. Életünk minden pillanatában akarva-akaratlanul felhasználjuk időnket, és épp ezért - mivel az idő az életünk - hatalmas súlya van annak, milyen tevékenység mellett is döntünk.

Ami azt illeti, az élet temporális természete kiváló érv az erőszak kezdeményezése ellen. A tulajdonjogokat egyetemesen tiszteletben tartó szabad társadalom rendszerében mindenkinek a legteljesebb mértékben érvényesül saját teste tulajdonlásához való joga, hiszen nem érvényesül kényszer. A társadalom minden egyes tagja úgy cselekedhet, ahogy saját megítélése szerint számára a leghasznosabb; soha vissza nem szerezhető idejét kivétel nélkül *minden egyes ember* legjobb belátása szerint használhatja. Amikor viszont megjelenik a magántulajdon ellen elkövetett agresszió intézménye - [az Állam](#) - valami sokkal sötétebb történik az ember tulajdonának egyszerű elkobzásánál. Az adóztatással nem csak az ember vagyonát, hanem az ember teljes életének és sorsának egy visszaszerezhetetlen darabját rabolja el és éli fel az Állam - azt, amelybe az adóval elkobzott vagyon megtermelése került.

Végezzünk el néhány egyszerű számítást. Tegyük fel, az átlagember végigjárja mind a nyolc osztálynyi általános iskolát, majd négy osztály gimnáziumot, azaz tizenkét évnyi iskolát. Tegyük fel - mivel az idej tanítási napok száma 181 nap - hogy egy év átlagosan 180 tanítási nappól áll. Tizenkét évnyi iskola megszorozva 180 tanítási nappal annyi mint 2160 nap. Tegyük fel továbbá, hogy átlagosan napi 6 órát tölt benn a diák - bár ez az átlag valószínűleg jóval nagyobb, hiszen számos általános iskolás gyermek akár délután négyig is benmarad - majd adjunk hozzá napi egy óra utazási időt (ami a valóságban - főleg falvakról városba járó gyermekeknél - jóval több) továbbá napi egy

órányi otthoni tanulást (ismét, ami általában - főként a szülők kényszere következtében - jóval több). 2160 szorozva napi 8 órával annyi mint 17280 óra.

Egy gyermek 17280 órát tölt el az iskolában.

Ha még csak napi átlagosan 6 órával is számolnánk, még akkor is 12960 órát kapnánk, de a napi 8 óra igen reális - és így is igen alacsony - szám.

Ahogy Alice Miller kristálytisztán kifejtette [Szabadulás az önvád börtönéből](#) című esszéjében, az embernek nehezebb esik együttérzést tanúsítani a gyermek iránt, mivel gyermekként - szembesülve a kegyetlenséggel és kényszerrel - tehetetlenségében elfojtotta és internalizálta fájdalmát. Talán olvasóim közül többeknek nehezebb eshet valóban átérezni, mit is jelent, amikor elrabolnak az ember életéből 17000, soha vissza nem szerezhető órát, mivel a vérlázító rablás áldozataként, iskolás gyermekként ezt ők is racionalizálták, normalizálták.

Képzeld el, hogy idős éveinket éljük. Gyermekeket neveltünk és dolgoztunk, leéltünk hetven évet, és megtakarításainkból illetve gyermekeink támogatásából - no nem is [nyugdíjból](#) - pihenni kívánunk. Viszont kreatív bürokraták és miniszterek kitalálják, hogy az idős embernek igazából nem tesz jót a munka nélküli pihenés. Megrontja az önmaga iránt érzett tiszteletet, továbbá káros hatással van az egészségre is, ha hagyják, hogy az idősek csak úgy azt csináljanak, amit akarnak. A demenciát például kiválóan megelőzhetné napi 6-7 óra "időskori egészséggondozás-program." Meg hát nyilvánvalóan az idősek úgy sem tennének mást, mint a tévé előtt ülve vagy épp alkoholizálva tengetnék utolsó éveiket. A megoldás nagyon egyszerű: reggel nyolckor - hiszen vitathatatlanul egészséges a koránkelés - behívják minden időskorú polgárt egy otthonba, ahol negyvenöt percen át vagy feladatokat kell megoldaniuk, vagy előadásokat kell hallgatniuk. Tíz perc pihenőt kapnak, majd ismét negyvenöt percen át használják elméjüket, megismételve ezt összesen körülbelül öt alkalommal, a nap végén pedig egy órányi egészséges tornával távoznak onnan. Természetesen ez minden idős ember javát,

intellektuális és fizikai egészségét szolgálja, és segít számukra tiszteletteljesen, felemelt fejjel, emberhez méltó módon eltávozni az életből. És nyilvánvalóan semmi kegyetlenség nincs benne, hiszen amellet hogy ez az idősök racionális önérdeke, igazából előttük áll a nap többi része - délután fél-kettőtől egészen estig - amelyet úgy használnak fel, ahogyan csak szeretnének. Így akár meg is adhatják magukat az idős emberek között annyira elterjedt káros szenvedélyeknek, mégsem okoznak akkora kárt önmaguknak.

Vitathatatlan, hogy ez szükségszerű. Mindenki jól tudja, hogy idős korára az embernek romlik a racionalitása. Ha hagynánk, hogy az idősök a kedvük szerint töltsék a napjaikat, nyilván nem választanák a nehezebb, megterhelőbb tevékenységeket, amik viszont jó egészségben tartják őket, hiszen egyszerűen nem látnák be, hogy számukra valóban az a jobb, helyette egész nap szappanoperát néznének, netalántán a kocsmában pusztítanak el azt a keveset, ami idegrendszerükből épen maradt, felesről felesre.

Ha nem jelennek meg rendszeresen az egészségügyi programunkon, kapcsolatba lépünk gyermekeikkel vagy - ha nincsenek gyermekeik - bármelyik más, legközelebbi hozzátartozójukkal, és tájékoztatnánk őket, hogy ők a felelősök kezeskedni arról, hogy idős családtagjuk megjelenjen az otthonban minden reggel, máskülönben az idős embert nehezen kezelhető emberek számára fenntartott intézetbe zárjuk, őket pedig börtönbe.

Akinek bármi fenntartása van ezzel a kormányprogrammal, tekintsen önmagába, hiszen ugyanezekkel az érvekkel igazolva nézi, ahogyan az állam ezt műveli a gyermekekkel és serdülőkkel.

Elraboljuk tőlük gyermekkorukat. A büntett, amit társadalmunk legvédtelenebb csoportja ellen, a fiatalabbak ellen követünk el olyannyira kegyetlen és barbár, hogy a jövő generációja szörnyülködve fog visszatekinteni ránk. A gondolat, hogy az állami oktatás mellett civilizált világnak nevezhetjük magunkat, egyszerűen nevetséges.

Egy szabad, egy valóban civilizált világban gyermekeink felnőtt korukra talán valóban világszintű mesterévé válhatnának a számukra

ELLENPROPAGANDA

A személyes és politikai szabadság tudástára

érdekes szakmának, művészetnek vagy tudománynak. Ehelyett, eltiporva a gyermekek és a szülők választási jogát, illetve a gyermekek elméjét a legnagyobb tömeggyilkosnak és rablónak, az [Államnak](#) adva, a fiatalok droghasználókká vagy játékfüggőké válnak, attól a fájdalomtól menekülve, ami életük 17000 visszaszerezhetetlen órájának elrablásából és teljes gyermekkorul eltulajdonításából fakad - amelyet szótlánul hagyunk.

Kedves olvasónk,

Bármennyire is fontosnak találjuk a szabadság üzenetét és annak elterjesztését Magyarországon, sajnos képtelenek vagyunk tartósan önerőből, a segítséged nélkül csinálni.

Kérjük, támogasd az oldalunkat egy egyszeri összeggel, vagy iratkozz fel egy havonta automatikusan ismétlődő támogatásra [ide kattintva](#).